

[Alfred Kristensen.]

finansminister, men også de forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisationers opgave allerede nu at overveje, hvorledes vi skal komme ud af det dilemma, vi er i.

Man skulle tro efter de bemærkninger, jeg her har fremsat, at jeg ville være indstillet på ikke at medvirke til lovforslagets gennemførelse. Men der er jo sket det, som er meget væsentligt, at det er lykkedes for finansministeren at nå frem til et forlig, som man kalder det, med de forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisationer, og jeg hører til dem, der mener, at hvad enten et sådant resultat er vist eller mindre vist, så må det være sådan, at den til enhver tid siddende finansminister og de forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisationer har en vis ret til at regne med, at når der er opnået et forlig, vil rigsdagen også godkende det. Jeg mener, at dette er noget så fundamentalt, at man må rette sig efter det, og jeg vil benytte lejligheden til at udtale en anerkendelse såvel til den højtærede finansminister — som altså ikke er tilstede i øjeblikket, men den højtærede fiskeriminister vil måske bringe mine ord videre — som til de forhandlingsberettigede organisationer, fordi de er kommet til et resultat og er nået til enighed, så at det bliver en let opgave trods alt for os her i rigsdagen at medvirke til at ophøje det foreliggende lovforslag til lov.

Jeg anbefaler det og anbefaler endvidere at stemme for det, når det kommer til tredje behandling.

Stegger Nielsen: Loven om det midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd udløb jo pr. 31. marts dette år, og der har, som allerede nævnt, med ændringer i loven for øje været ført forhandlinger mellem finansministeren og statstjenestemændenes tre centralorganisationer og Danmarks Lærerforening. Resultatet blev enighed, og denne enighed har været grundlaget for det foreliggende lovforslag.

Der var to formål med denne forhandling. For det første en ajourføring af det midlertidige dyrtidstillæg for statens tjenestemænd stemmende med aflønningen i det private erhvervsliv og for det andet en imødegåelse af nivelleringen fra 1946, da de mellemste og højestlønnede lønklasser fik en noget uheldig placering, et forhold, der også fandt udtryk i folketingets lønningsudvalgs betænkning af 20. marts 1951. Jeg finder, at man har nået at opfylde begge formål, og hvad det sidste spørgsmål, nivelleringen, angår, vil jeg gerne sige, at

den bødes der jo på dels gennem et særligt løntillæg, dels gennem fremtidige normale portioners omdannelse til procentvise tillæg. Jeg og mit parti hilser med tilfredshed, at den skævhed, der her var tilstede, nu er fjernet, en skævhed, der måtte føles som en uret. Det er vi tilfredse med, og ligeledes med, at også honorarerne og bestillingstillæggene er kommet med under reguleringen.

Jeg agter ikke at gå nærmere i enkeltheder med lovforslaget, men kan i så henseende henholde mig til den forelæggelsestale, som den højtærede fiskeriminister på finansministerens vegne holdt for et øjeblik siden. Jeg skal kun gøre et par enkelte bemærkninger.

Vedrørende pensionisterne skal jeg og mit parti med mig villigt indrømme, at vi ser med forståelse på, at man fra den side fremsætter sine krav om at få 100 pct. af det midlertidige tillæg, hvor procenten som bekendt nu kun er 70. Men der er jo ved dette forhold en praktisk vanskelighed, som man ikke kan overse. Forslaget her hviler nemlig på en overenskomst mellem finansministeren og de forhandlingsberettigede tjenestemandsoverorganisationer, i hvilke pensionisterne jo også har deres talsmænd, og dér er dette forhold for pensionisternes vedkommende ikke kommet med. Det må man endelig ikke overse i denne forbindelse; vi må ved det lovforslag, vi behandler her, holde os til det, der hviler på overenskomstens grund. Men det betyder ikke, at dette spørgsmål eller andre spørgsmål vedrørende lønningsmæssige forhold for tid og evighed er skrinlagt, og at der ikke kan ske ændringer, der hidfører forbedringer. Det betyder det ikke, men det er teknisk ikke gørligt ved denne lejlighed.

Dette gælder også spørgsmålet om de ugifte og de samgifte tjenestemænd. De samgifte og de ugifte under 30 år har jo fået en forbedring, idet brøken er forhøjet fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{2}{3}$, men de føler sig heller ikke tilfredsstillet, og dette problem vil også efter min opfattelse blive stående på dagsordenen, indtil man skrider til en mere dybtgående, rationel behandling og undersøgelse af disse forhold. Men det er et princip, der her er tale om, forsørgerprincippet, som vi hidtil har fulgt i vor tjenestemandsovgivning vedrørende lønnen, og dette problem må derfor behandles i forbindelse med en almindelig og gennemgribende revision af hele lønningssloven, måske efter behandling i en kommission, der tager alle disse problemer og hele det samlede lønningsproblem op til en tilbunds gående behandling, men her er det min opfattelse, at en sådan kom-